

13. DIOECESIS X.

Dimissionis

(Sr. X. – Congregatio pro Religiosis et Institutis Saecularibus)
(20 ianuarii 1986)

FACTI SPECIES. - 1. Causa, quae nos intentos tenet, acuta indiget consideratione, ne, sub specie mali puniendi et in reos debite interveniendi, obiectiva iniustitia irrogetur.

Processus respicit domum religiosam, Congregationis iuris dioecesani, in quam ingressa erat, in aetate quindecim annorum, Soror X.

Vota perpetua emisit mense septembri 1971, atque licentiam ministrae aegrorum obtinuit, dum annis 1971-1983 nonnullis religiosis domibus praefuit tamquam moderatrix ("responsabile").

2. Ast inopinatus hic occurrit eventus: mense iulio anni 1983 quaedam consoror religiosae de qua supra – quae in eo erat ut institutum relinqueret – sub secreto accusavit consororem de commercio lesbico cum ipsa et aliis consororibus admissio, septem ante annos, i. e. 1976.

Post paucos dies (17 iulii 1983), eadem religiosa Z., instante Suprema Moderatrice Instituti, coram Consilio Generali easdem accusationes oretenus protulit quas postridie scriptis confirmavit.

Instante Sr. X., quae praesens erat, ut testes criminum adducerentur, accusatrix unum tantum nomen protulit: sed agebatur de teste iam ab annis defuncta.

Non deferbuit Soror Z., et ita accusationes vulgatae sunt, et ad laicos quoque pervenerunt, uti apparet ex denuntiatione ab aliquo sacerdote cuidam Moderatrici locali proposita.

3. Invitationi, ut sponte ab Instituto discederet, diu restitit Soror X., quae demum die 9 augusti 1983 scripsit Exc.mo Archiepiscopo se victimam esse falsae accusationis.

Ast, ad instantiam eiusdem Moderatricis Instituti, citissime idem Exc.mus Praesul, die 12 augusti anni 1983, decretum edidit dimissionis sororis X. ab Instituto religioso.

Huiusmodi decretum nititur scripta declaratione sororis Z., ex qua proveniret probatio commercii lesbici a Sorore X. habiti cum ipsa denuntiante, cum iuvenibus religiosis sororibus et etiam cum nonnullis puellis.

4. Die 13 augusti 1983 Soror X. recursum obtulit Exc.mo Archiepiscopo contra statutam suam dimissionem ab Instituto religioso, excipiens adducta delicta se numquam admisisse, ac sibi impeditum fuisse ius defensionis. Et hoc quidem post viginti sex annos vitae religiosae.

Cum ab Exc.mo Archiepiscopo nullam recepisset responsionem, Soror X. die 19 augusti 1983 recursum proposuit ad Congregationem pro Religiosis et Institutis Saecularibus.

5. Dicasterium, a recurrente aditum, die 23 ianuarii 1984, eidem obtulit possibilitatem sese defendendi coram Exc.mo Archiepiscopo: quod evenit die 25 februarii 1984. Ast relatio Archiepiscopi ad Dicasterium missa fuit tantummodo die 13 iulii 1984.

Soror X. declaravit se damnatam fuisse absque probationibus ac se esse omnino immunem ab accusationibus.

Superiorissa reapse admittit difficile esse probationes comparare et inducere testes, quando, sicuti evenit in casu, habentur tantummodo declarationes omnino contrariae accusatricis et accusatae.

Nihilominus – asserit eadem Superiorissa – institutum habet certitudinem moralem de delicto commisso et de insufficientia defensionis. Vere nescitur quomodo quis possit sese defendere ab accusatione omnino generica, quando nec circumstantiae asserti delicti indicantur.

Die 3 octobris 1984, Congregatio pro Religiosis et Institutis Saecularibus, decreto prot. n. 57426/83, statuit: "Haec Sacra Congregatio, mature perpensis expositis circa modum sese gerendi Sororis X., e Tuo Instituto, attentis omnibus ad rem facientibus, rescribendum censuit: *Praesentibus litteris, ad normam can. 703 Codicis Iuris Canonici, praefata Soror e suo Instituto dimittitur, ita ut maneat soluta a votis religiosis ceterisque obligationibus ex Professione derivantibus*".

6. Soror X., diebus 27 et 30 novembris 1984 latum Decretum impugnavit coram ipsa Congregatione pro Religiosis et Institutis Saecularibus, adnexis litteris diei 16 martii 1984, hucusque nondum missis. Motiva impugnationis quae suggerunt iudicium non fuisse in corruptum haec sunt:

- nulla facta est interrogatio testium;
- tota probatio fundatur in depositione Z., quae apparet valde dubia;
- per spatium 7 annorum non constat de aliquo scandalo;
- acta sive sessionis Consilii generalis sive interrogatorii coram Archiepiscopo numquam vidit, proinde neque subscripsit;
- sollicitationes factae sunt a superioribus, ut ipsa ab Instituto discederet.

Die autem 19 decembris 1984, Congregatio pro Religiosis et Institutis Saecularibus rescripsit: "La Religiosa dimessa ha inoltrato ricorso, che qui non è stato ritenuto sufficiente per ritornare sulla decisione adottata", quam decisionem, die 2 ianuarii 1985, Nuntius Apostolicus ad Recurrentem transmisit.

7. Die 12 februarii 1985, attento silentio ex parte Congregationis pro Religiosis et Institutis Saecularibus post alias duas litteras (d. 16 ianuarii et 5 februarii), Sr. X. recursum misit ad Supremum Signaturae Apostolicae Tribunal, impugnans citatum Decretum dimissionis, ob factum inexistens ab accusatrice valde suspecta narratum, quodque accidisset ante 7 annos, absque confirmatione alicuius testis et absque possibilitate proprias defensiones coram aliquo iudice exponendi.

Cum uterque partium patronus, oretenus, coram Exc.mo Secretario, praesente Rev.mo Cancellariae Moderatore, declarasset se nihil addendum habere, die 12 februarii 1985, in Congressu coram infrascripto Cardinali Praefecto habito, examini subiecto recursum a sorore X., die 12 februarii 1985 interposito, adversus decisionem Congregationis pro Religiosis et Institutis Saecularibus diei 3 octobris 1984, prot. n. 57426/83, decretum est: "*recursum admittendus est ad disceptationem*".

8. Die 5 octobris 1985, in sede Huius Supremi Tribunalis, coram Exc.mo Secretario, legitime citati ad concordandum dubium in causa de qua supra, comparuerunt partium patroni, Promotor Iustitiae et Cancellariae Moderator tamquam Notarius.

Inter praesentes dubium concordatum est sub hac formula: "*An constet de violatione legis in procedendo vel in decernendo relate ad actum Congregationis pro Religiosis et Institutis Saecularibus diei 3 octobris 1984, prot. n. 57426/83*".

Dubio concordato – legitur in exarato documento – "omnibus apparuit causam satis iam discussam esse atque patroni partium declarant se nihil addendum habere. Quapropter causa statim deferatur Patribus Cardinalibus.

Cum Exc.mus Secretarius et patroni partium censeant non esse necessariam in causa confectionem summarii, Patribus Cardinalibus distributa sunt acta Congressus".

IN IURE. - 9. Codex Iuris Canonici agit de duplici forma dimissionis sodalis ab Instituto vitae consecratae:

- de dimissione a iure;
- de dimissione ab homine.
- a) Dimissio a iure exclusive in duobus casibus verificatur:
 - si sodalis a fide catholica notorie defecerit;
 - si sodalis matrimonium contraxerit vel etiam civiliter attentaverit (can. 694).
- b) Dimissio ab homine duplex esse potest: *obligatoria et facultativa*.

A) Dimissio est *obligatoria*, si sodalis ob determinatum delictum patratum a legitimo Superiore dimittendus est, etiam si auctor delicti sit poenitens. Haec forma dimissionis verificatur si sodalis patrauerit unum ex delictis quae in can. 695, par. 1 enumerantur:

- si *homicidium* patrauerit, vel hominem vi aut fraude rapuerit vel retinuerit vel mutilaverit vel graviter vulneraverit;
- si *abortum* procuraverit, effectu secuto;
- si *concubinarie* vixerit vel peccatum externum contra VI Decalogi praeceptum cum scandalo permanenti commiserit.

B) Dimissio est *facultativa*, si decisio remittitur prudenti iudicio competentis Superioris. Haec decerni potest ob alias causas (praeter causas de quibus supra), dummodo sint graves, externae, imputabiles et iuridice comprobatae. Praecipuae causae, exemplificative, enumerantur in can. 696.

In casibus vero *urgentioribus*, seu ob grave scandalum externum vel ob gravissimum nocumentum Communitati imminens, Superior competens, de consensu sui Consilii, sodali imponere potest *expulsionem* seu eiectionem immediatam e domo religiosa. Superior maior, nisi agatur de casibus de quibus in can. 694, vel de casibus quibus alio modo provideri possit, tunc processum ad normam iuris instituendum curet, ut expulsio seu eiectio materialis e domo religiosa in dimissionem ab Instituto permutari possit.

"Decretum igitur Superioris potius hic comparandum est cum ordinatione provisoria quam, in casu urgente, praeses tribunalis facere potest, reservata quaestione iuris. Quare, in isto casu, iuridica dimissio non videtur haberi ante iudicium S. Sedis vel ... supremi moderatoris ..." (A. VERMEERSCH, *Epitome Iuris Canonici*, Desclée 1949, p. 622).

In casibus autem *difficilioribus*, Superior maior poterit rem Sedi Apostolicae deferre, quae discretionaliter applicare poterit dimissionem vel etiam exclaustrationem ex officio, de qua in can. 686, par. 3 (can. 703).

Haec ratio procedendi applicari potest tam viris quam mulieribus, in Institutis iuris pontificii tam dioecesanis, necnon monialibus.

Rekursus tempore utili interpositus effectum suspensivum habet (can. 700) ac proinde, pendente recursu, dimissus adhuc est sodalis proprii Instituti ac iisdem ac ceteri sodales tenentur obligationibus et fruitur iuribus, et eodem prorsus modo ac ante dimissionem (cfr. F. D'OSTILIO, *De separatione sodalium ab Instituto*

vitae consecratae, in *Dilexit iustitiam*, scripta in honorem A. Card. Sabattani, Città del Vaticano, 1984, pp. 581-584).

Grave scandalum externum "supponit et exigit scelus, sive extra sive intra murum conventus commissum, quod sit grave infamans infamia facti et ita iam apud saeculares ... cognitum ut eius evulgatio impediri nequeat" (U. BESTE, *Introductio in Codicem*, Collegeville 1946, p. 450).

Cl. mus A. TABERA, *Il nuovo diritto dei Religiosi*, Napoli 1961, p. 569, ad rem scribit: "il caso di un grave scandalo, sia dato che ricevuto fuori della religione, così che sia già divulgato fra i secolari, o commesso in circostanze tali da non potersi impedire la sua divulgazione, a giudizio del Superiore e del suo Consiglio".

10. Considerentur quoque oportet *principia circa probationes, certitudinem moralem et scandalum grave*, necnon *Normae Instituti X. quoad dimissionem sodalium*.

a) *Quoad probationes*. Sufficiat recollere ea quae scripsit CAPPELLO (*Summa Iuris Canonici*, vol. 3, Ed. 3, Romae 1948, pp. 197-199):

"Praecipuae probationum divisiones sunt istae:

I. Ratione effectus, probatio alia est plena, alia semiplena, prout certe et perfecto modo rem demonstrat ut nulla amplius demonstratio requiratur, aut probabiliter tantum vel imperfecte rem evincit; haec opinionem tantum ingerit.

II. Onus probandi incumbit ei qui asserit (can. 1748, par. 1). Igitur generatim onus probandi est penes actorem, cum ipse petat et affirmet, dum reus generatim negat...

III. Actore non probante, reus absolvitur (can. 1748, par. 2).

Nihil sane contra reum afferri potest, nisi quod actor probaverit. Reus autem potest passive se habere, etiam in criminalibus; nec amplius viget purgatio canonica, quae erat 'ostensio innocentiae de obiecto crimine'. Accusatus enim tenebatur iureiurando affirmare suam innocentiam, cum argumenta accusatoris inducebant probationem tantum semiplenam; afferre quoque debebat testes, qui iusiurandum credulitatis de eius innocentia emittebant" (Cfr. WERNZ-VIDAL, *Ius canonicum*, t. VI, *De processibus*, ed. alt., Romae 1940, pp. 390-399; M. A. CORONATA, *Inst. iuris can.*, vol. 3, *De Processibus*, Ed. 4, Marietti 1955, pp. 208-213; LEGA-BARTOCETTI, *Commentarius in iud. eccl.*, Romae, 1950, II, pp. 625-632).

b) *Quoad certitudinem moralem*.

Can. 1608, par. 1: "Ad pronuntiationem cuiuslibet sententiae requiritur in iudicis animo moralis certitudo circa rem sententia definiendam.

par. 2. Hanc certitudinem iudex haurire debet ex actis et probatis.

par. 3. Probationes autem aestimare iudex debet ex sua conscientia, firmis praescriptis legis de quarundam probationum efficacia.

par. 4. Iudex qui eam certitudinem adipisci non potuit, pronuntiet non constare de iure actoris et conventum absolutum dimittat, nisi de causa iuris favore fruente agatur, quo in casu pro ipsa pronuntiandum est".

Sunt et *alia principia* quibus praescriptio relata fundatur: "cum sunt iura obscura reo favendum est potiusquam actori" (R. J. 11 in VI°), "in pari delicto vel causa melior est conditio rei quam actoris" (R. J. 65 in VI°); "Unius testis depositio

plenam fidem facere non potest, nisi agatur de teste qualificato qui deponat de rebus ex officio gestis, aut rerum et personarum adiunctis aliud suadeant" (Can. 1573).

LEGA-BARTOCETTI ad rem scribit (*Commentarius in iud. eccl.* II, Romae 1950, p. 938): "Ast aestimandis probationibus iudex, uti statuit can. 1869, par. 2 (CIC 1983, can. 1607, par. 2), inhaerere debet uti esclusivo fonte veritatis in iudicii actis et probatis iuxta vulgatum dictum 'quod non est in actis non est in mundo, scilicet pro iudice'".

c) *Constitutiones Instituti*, art. 26, quoad dimissionem extraordinariam sodalis, haec praescribunt: "En cas de grave scandale externe ou d'un très grave dommage imminent pour la Communauté, la Soeur peut être renvoyé sur le champ par l'Ordinaire du lieu ou par la Supérieure Majeure avec le consentement de son Conseil et celui de l'Ordinaire du lieu. La Religieuse renvoyée doit quitter immédiatement le costume religieux; la prescription que les fait doivent être référés a l'Ordinaire et par son moyen soumis sans retard au Saint-Siège, restant toujours ferme".

11. *Monitio de possibilitate recursus ad validitatem inserenda est in decreto dimissionis.*

Can. 700 C.I.C. statuit: "Decretum, ut valeat, indicare debet ius, quo dimissus gaudet, recurrenti intra decem dies a recepta notificatione ad auctoritatem competentem. Recursus effectum habet suspensivum".

IN FACTO. - 12. Recursus ad Sectionem Alteram huius Supremi Tribunalis censendus est intra tempus utile exhibitus, his praesertim rationibus:

a) in quolibet documento (Consilii generalis, Archiepiscopi et Congregationis pro Religiosis et Institutis Saecularibus) omissa est clausula indicans "ius quo dimissus gaudet recurrenti ... ad auctoritatem competentem" (can. 700) intra terminum a lege statutum: hoc exprimi debet ad validitatem (cfr. supra: n. 11);

b) Soror X., notificatione decreti diei 3 octobris 1984 accepta, diebus 27 et 30 nov. 1984 recursum misit ad Congregationem pro Religiosis et Institutis Saecularibus, quae postea decretum impugnatum tulit;

c) ipsa Sr. X., accepta ab Exc.mo Nuntio Apostolico, die 2 ianuarii 1985, prot. n. 587/85, notificatione decisionis definitivae ex parte Congregationis Pro Religiosis et Institutis Saecularibus (4/66-67), die 12 februarii 1985, ad normam praescripti can. 1445, par. 2 et art. 105 par. 3 Normarum Specialium, valituri pro locis extra Europam, recursum ad Sectionem Alteram Huius Supremi Tribunalis rite interposuit.

13. *Non constat de illegitimitate impugnati decreti ob denegatum recurrenti ius defensionis.*

Quoad concessionem iuris defensionis et ipsius exercitium, constat quod Congregatio pro Religiosis et Institutis Saecularibus, die 23 ianuarii 1984, praemissa mentione de praecedenti concessione iuris defensionis atque de huius exercitio ex parte Recurrentis coram Consilio generali Instituti, in sessione diei 17 iulii 1983 (Epistula Recurrenti missa) obtulit ei alteram occasionem, illam invitando ut sisteret coram Exc.mo Ordinario, spatio dierum 5-10 februarii 1984 (4/35).

Die 25 februarii 1984, Recurrens, in colloquio cum Exc.mo Ordinario, astantibus Antistita generali eiusque Consiliariis, iterum occasionem habuit sese defendendi (4/33). Exc.mus enim Ordinarius, in sua Relatione ad Congregationem pro Religiosis et Institutis Saecularibus missa, affirmat: "La conclusion de cette incontre et de l'analyse des éléments du dossier de cette affaire est qu'il est difficile d'obtenir des preuves quand il n'y a pas de témoins et qu'on dispose uniquement du témoignage de l'accusée et de la plaignante".

Ex actis et probatis, igitur, non constat de illegitimitate impugnati decreti ob denegatum ius defensionis.

14. *Constat vero de illegitimitate eiusdem decreti ob defectum probationis causae motivae dimissionis extraordinariae, seu "gravis scandali externi"* (can. 703).

a) In primis adnotandum venit quod scandalum, ex quo iustificatur dimissio religiosi, provenire debet directe ab eius modo sese gerendi, non vero a falsis accusationibus quae callide ad finem intentum diffusae sint. In casu contrario vita religiosa sodalis, etiam omnino perfecti, periclitaretur indesinenter.

Exc.mus enim Ordinarius, in suo decreto diei 12 octobris 1983, gratis de assertis probationibus affirmat "sont assez clairs et prouvent que Sr. X. a perpétré des actes extrêmement graves contre la personne de Z. ...".

Assertio Exc.mi Ordinarii, praeterquam gratuita, est etiam contradictoria: in relatione ad Congregationem pro Religiosis et Institutis Saecularibus missa, die 25.2.1984, post defensionem Recurrentis ipse declarat: "qu'il est difficile d'obtenir des preuves".

Merito, igitur, recurrens, die sequenti, monuit Exc.mum Ordinarium, Consilium generale Instituti abuti eius bona fide, addens: "Je vous signale, Monseigneur, le drôle de comportement de ce Conseil Général qui sur simple accusation sans fondement renvoie des religieuses a vœux perpétuels qu'on ne renvoie des ouvrières d'une factorie".

Subsequenti die 18 octobris 1984, recurrens iterum implorat Exc.mum Ordinarium ne inauditam acceptet condemnare unam ex suis filiis, quae victima est accusationis calumniosae.

Attenta omissione cuiusque responsionis ex parte Exc.mi Ordinarii, Recurrens ei nuntiat se ad Congregationem pro Religiosis et Institutis Saecularibus provocaturam esse et, hac occasione, excipit Exc.mi Ordinarii *incompetentiam* ad impugnatum decretum ferendum, quia, iuxta praescriptum can. 652, par. 1 CIC 1917: "Si agatur de religiosis iuris dioecesani, Ordinarii loci in quo sita est sororis professionis domus, est causam dimissionis expendere et decretum dimissionis ferre": in casu, Ordinarius loci ubi sita est domus B., in qua recurrens fuerat "responsable".

b) Die, igitur, 20 octobris 1983, Sr. X., recursum misit ad Congregationem pro Religiosis et Institutis Saecularibus, in quo iterum excepit: suam innocentiam ab accusationibus calumniosis; impossibilitatem sese defendendi; incompetentiam Exc.mi Ordinarii P.

c) Congregatio pro Religiosis et Institutis Saecularibus, accepto recursu, die 9 novembris 1983, rogavit Exc.mum Nuntium Apostolicum ut vellet ad Dica-

sterium transmittere "Dossier" omnium documentorum sive ex parte Exc.mi Ordinarii sive etiam ex parte Antistitae generalis. "Dossier" autem examini subiecto, Congregatio pro Religiosis et Institutis Saecularibus, consilio Exc.mi Nuntii obsequens, die 23 ianuarii 1984 Recurrentem invitavit ut suas defensiones afferret coram Exc.mo Ordinario, qui dispositus erat ad illam audiendam intra dies 5-10 februarii.

In relatione ab Exc.mo Ordinario ad Congregationem pro Religiosis et Institutis Saecularibus missa, expresse affirmatur quod Recurrens, perdurante colloquio, declaravit se condemnatum fuisse absque probationibus, se innocentem esse ab omnibus accusationibus, se victimam esse Consilii generalis.

In casu, enim, habetur tantum accusatio et quidem a persona valde suspecta peracta, i. e. a consore Z., quae Institutum derelictura erat.

In actis nulla probatio invenitur, neque per testes, neque per documenta: instante enim Soror X., quae praesens erat, dum Z. coram Consilio generali Instituti accusationem protulit, ipsa unam tantum testem nominavit, sed agebatur de quadam consore iam ab annis defuncta (cf. supra n. 1).

d) Exc.mus Nuntius, pariter, memorat verba Antistitae generalis: "C'est difficile d'avoir des preuves, mais nous avons la certitude morale que cette soeur n'est pas innocente et sa défense est insuffisante".

e) Nobis suadere non possumus, igitur, quomodo Exc.mus Nuntius, attentis duabus supra citatis declarationibus circa difficultatem accusationem probandi, concludere potuisset: "Se mi è permesso esprimere un sommesso parere, sarei incline alla conferma della decisione, certo grave e dolorosa, presa dai Superiori nei riguardi di Suor X.".

15. Ad urgendam dimissionis confirmationem ex parte Congregationis pro Religiosis et Institutis Saecularibus, Antistita generalis, Exc.mus Ordinarius et Exc.mus Nuntius Apostolicus adducunt *factum divulgationis gravissimi scandali exterioris*, sed inepte.

Maximi momenti est, in casu, invenire auctores divulgationis huius notitiae graviter infamantis, quae divulgatio causa exstitit propter quam recurrenti poena dimissionis extraordinariae immediate irrogata est.

Certo certius, e nostra indagatione excludendae sunt, a priori, sive accusatrix sive etiam accusata:

– Prior, impossibilitatis causa: ipsa enim, cum Institutum deseruisset, quamlibet relationem cum olim consorioribus obtruncavit;

– altera, absurditatis causa: ipsa, cum esset victima praefatae accusationis, uti pacificum est, omne interesse habebat quod notitia omnibus, sive internis sive etiam externis, occultaretur.

Statuta hac exclusionem, necessario sequitur quod artifices seu auctores divulgationis accusationis infamantis intra domus ac sodales Instituti fuerunt Moderatrices Instituti religiosi: accusatrix enim antequam Institutum relinqueret, ipsis tantum, omnibus aliis exclusis, sub secreto, suam accusationem contra Recurrentem protulit.

16. Admissa, sed non concessa, probatione causae motivae impugnatae decisionis, in casu, ageretur de factis remotis, quae evenissent anno 1976, ac propterea praescripta esset quaelibet actio contra Recurrentem, uti ipsius patronus animadvertit (Mem. pro rec., p. 7).

Insuper, si scandalum adest, in casu, est scandalum passivum sine activo, quia ille qui recte agit, quantum est de se, non dat occasionem ruinae, quam alter patitur (cfr. S. Th., *Sum. Th.* 2.2., q. 43).

Merito animadvertit citatus patronus: "omnis processus, sive administrativus sive criminalis, excitare potest scandalum; hoc libenter admitto, sed admittere nequeo consecrarium huius asserti scandali redundare posse in damnum subiecti accusati, cuius crimen non probatur. Ceterum scandalum in casu non derivatur ex facto recurrenti imputando, sed ex rumore vel strepitu processus quem Superiora rata est introducere absque validis probationibus".

Cum, igitur, ex actis et probatis nulla habeatur *iuridica probatio* accusationis infamantis ab Z. contra Recurrentem latae, Superior-iudex *moralem certitudinem* adipisci non valuit ideoque decernere non poterat sanctionem gravissimam de qua in can. 703.

17. Illegitimitas impugnati decreti constat etiam ex duplici legis violatione in procedendo, i. e.

– ex violatione praescripti can. 51, quatenus impugnatum decretum non exprimit, saltem summarie, decisionis motiva;

– ex violatione praescripti can. 700, quatenus ipsum non indicat ius quo dimissa gaudet recurrendi intra terminum peremptorium ad legitimam auctoritatem. Si enim praescriptum hoc legislatoris applicandum est in casu dimissionis ordinariae, de qua sermo est in can. 700, a fortiori applicandum videtur in casu dimissionis extraordinariae, de qua sermo est in can. 703, vi cuius praescripti Congregatio pro Religiosis et Institutis Saecularibus, in impugnato decreto, non confirmat praecedentem decisionem (Consilii generalis Instituti et Exc.mi Ordinarii), sed, potestate propria, declarat Recurrentem dimissam esse e suo Instituto, ac propterea solutam a votis necnon a qualibet obligatione ex professione promananti.

Quibus omnibus praemissis ac rite perpensis tam in iure quam in facto, ad propositum et concordatum dubium: "An constet de violatione legis in procedendo vel in decernendo, relate ad actum Congregationis pro Religiosis et Institutis Saecularibus diei 3 octobris 1984, prot. n. 57426/83", Collegium Em.morum Patrum Cardinalium pro Tribunali sedens ac solum Deum prae oculis habens, Christi nomine invocato, respondendum censuit uti respondet: AFFIRMATIVE seu constare de violatione legis sive in procedendo sive in decernendo relate ad actum Congregationis pro Religiosis et Institutis Saecularibus diei 3 octobris 1984, prot. n. 57426/83.

AURELIUS Card. SABATTANI, Praefectus et Ponens; PETRUS Card. PALAZZINI
JOSEPH Card. RATZINGER; OPILIUS Card. ROSSI
MARIUS ALOISIUS Card. CIAPPI; ERNESTUS Card. CIVARDI
ROSALIU JOSEPH Card. CASTILLO LARA; ALFONSUS M. Card. STICKLER